52e jaar. -- Nr 120. — EERSTE BLAD. — Zaterdag, 7 October 1905.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee „ „ 5 „
Een „ „ 4 „

Een blad afzonderlijk 10 centiemer,

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 7 OCTOBER 1905.

VAN ALLES WAT.

Eenige dagen geleden werden in Frankrijk congressen gehouden waar alle soorten van Anti-klerikalen aanwezig waren.

Men zag er liberalen den arm geven aan Socialisten, Vrijdenkers en Anarchisten.

Men zag er werklieden en patronen, millionnairs en armen, advokaten, onderwijzers en tutti quanti!

Men vloog elkander in het haar! er werd gevochten, er werd veel gebabbeld!

De dwaaste en uitzinnigste voorstellen vonden hunne verdedigers!

Onder andere stelt men voor te werken opdat *alle priester, alle rechter, alle soldaat* uit de wereld verdwijne!

De priester, de rechter, en *de soldaat* zijn in de oogen der Anti-klerikalen niet alleen nutteloze wezens in de maatschappij, maar zelfs schadelijke!

***

Neen! duizendmaal neen! de priester is geen nutteloos, nog veel min een schadelijk wezen in de samenleving.

't Zou moeilijk te bewijzen zijn, ja! onmogelijk dat hij geenszins de maatschappij voordeelen bijbrengt.

Inderdaad wat leert de priester de gelooviger?

Iedereen het zijne geven! eere wien eere toekomt! den tol aan Cesar te betalen, 's lands gemaakte wetten te onderhouden! niemand in zijn goed of naam te beschadigen!

De priester leert de rijken edelmoedig den arme van zijn overvloedige meê te deelen! in den arme zijner naaste te zien, geschapen naar hetzelfde goddelijk beeld en bestemd tot hetzelfde eeuwig einde!

Hij leert den arme geduldig zijn lot te dragen! zijne ellenden en vernederingen te vereenigen met Jesus' lijden en smarten, die wilde arm geboren worden, armer leefde, en allerarmst aan het kruis stierf!

Hij leert den meester zijnen werkman te behandelen niet als slaaf of eene machien, maar wel als een redelijk schepsel, van vleesch en beenderen gemaakt, en dat gevoelig is, zoowel als hij!

Hij leert den werkman zijnen patroon te aanschouwen als zijnen overste, wien hij onderdanigheid en eerbied verschuldigd is!

Oh! indien allen leefden en handelden volgens de leer des priesters! wat zou de wereld weldra een aardsch paradijs gelijken!

***

Eloch ongelukkig genoeg! de menschen luisteren naar de stem des priesters niet, die de stem van God zelve is!

God heeft gesproken aan de priesters. Die u veracht, veracht Mij!

Hij, hun Schepper, Hij zelf zal die overtreders van zijne wet streng oordeelen!

't Verachten van de goddelijke wetten, gepaard met 's menschen krankheid! de zucht om altoos meer en meer te bezitten, en hooger en hooger te vliegen, maken dat dagelijks eene menigte schelmstukken de maatschappij ontaeren!

Wie zal ze kunnen beletten?

De priester niet! want doorgaans gelooven die booswichten niet meer in het woord des priesters!

Dus m et er een wereldlijke rechter wezen die hen kan dwingen, oordeelen en veroordeelen!

Nog meer is de rechter er noodig in de menige geschillen, die onvermijdelijk in de samenleving ontstaan!

Hij treedt als scheidman op tusschen twee partijen, die elk overtuigd zijn dat zij overgelijk hebben, ofschoon zij elk het tegenovergestelde begeeren!

Wat de priester is voor het geweten, dit is de rechter voor het uitwendige!

***

De rechter kan onmogelijk de booswichten en overtreders der burgerwetten toch zelf niet gaan bijhalen, en na ze geoordeeld en veroordeeld te hebben, ze zelf niet bewaken en in tengel houden.

De gendarmen en de soldaten zijn er bijgevolg noodzakelijk!

Wie anders zou het opnoer kunnen stillen als soldaten, koen en wel geoefend?

Wie als het gespuis der straten opstaat tegen het wettig gezag, vreedzame burgers aanvalt, de goederen van anderen rooven wil, wie zal ze stutten, wie zal macht tegen macht kunnen stellen?

Wie zal 't Vaderland verdedigen tegen de aanvallen der naburige volkeren, die misschien een begerig oog er opwerpen?

De Anti-klerikalen willen van geen priesters hooren, omdat zij alle begrip van ware zedeleer verloren hebben!

Zij willen alle rechters hunne wetgeleerdheid en macht onttrekken, omdat zij alle rechtvaardigheid loochenen!

Zij willen van geen soldaten meer hooren, omdat zij geen Vaderland meer aannemen, en aan eenieder de macht ontkennen van hen in bedwang te houden!

***

En zulke zaken worden er in de geuzenscholen aan de kinderen geleerd!

Wat moet er van die jonge harten geworden, die opgevoed worden in zulke gedachten, met zulke grondstelsels!

Thans reeds is de samenleving slecht! Nog slechter zal het nakomelingschap wezen!

Thans reeds wordt de maatschappij onteerd door vele schelmstukken! Wacht nogeen twintigtal jaren, en 't menschdom zal schijnen allen schijn van eerlijkheid en rechtvaardigheid verloren te hebben!

Geve de goede en almachtige God dat dit niet verwezenlijke! dat de menschen weêrkwamen van het dwaalspoor, waarop er velen geraakt zijn!

HET HUIS ROMANOFF EN DE DOOD.

In geen geslacht is wellicht zoo eene reeks gevallen van eenen gewelddadigen dood voorgekomen als in het geslacht Romanoff, het russische vorstenhuis.

De stamvader van het huis Romanoff was Mikhail Romanoff, die in 1613 tot czar gekozen werd, tot 1645 regeerde en de kroon naliet aan zijn zoon Alexis, die tot 1676 regeerde.

Deze Alexis had vier kinderen; Fedor, Sophie, Iwan en Peter.

Fedor regeerde als Fedor II van 1676 tot 1682, deed toen afstand van den troon ten behoeve van zijne twee broeders onder voogdijschap van hunne zuster Sophie en werd kort daarna op geheimzinnige wijze op de jacht vermoord.

Sophie regeerde samen met hare broers Iwan V en Peter I, den Groote, van 1682 tot 1689; toen werd zij opgesloten op last van Peter en in de gevangenis vergiftigd.

Iwan V regeerde nog een jaar met Peter den Grooten samen, tot 1690, en werd toen ook op last van Peter I opgesloten en eveneens in de gevangenis door vergif om het leven gebracht.

Iwan liet twee kinderen na, Anna en Antoon.

Peter I, de Groote, regeerde verder alleen, trad in 1712 met Catharina in het huwelijk en stierf in 1725 aan eene raadselachtige, verschrikkelijke ziekte.

Peter de Groote had drie kinderen, Alexis, Elisabeth en Anna. Hij liet de kroon na aan zijne vrouw, die van 1725 tot 1727 regeerde onder den naam van Catharina I. Een zoon van Peter I, Alexis, in 1718 op bevel van zijn vader opgesloten en vergiftigd, had een zoon nagelaten, die zijne grootmoeder Catharina I, als Peter II opvolgde en regeerde van 1727 tot 1730. Toen werd hij vergiftigd op bevel van zijne nicht Anna, de dochter van zijnen oud-oom Iwan V, die hem opvolgde en regeerde van 1730 tot 1740. Een zoon van haren broeder Antoon, Iwan genaamd, volgde haar als Iwan VI op en regeerde tot 1741, toen werd hij op bevel van zijne achternicht opgesloten en om het leven gebracht.

De andere dochter van Peter I, Anna, was getrouwd met hertog Karel Frederick Von Bolsten-Gottropen had een zoon, Peter genaamd. Deze zoon volgde onder den naam van Peter III zijn tante Elisabeth in 1761 op. Het jaar daarop, in 1762, werd hij door zijne vrouw Catharina van Anhalt Berbst opgesloten en in de gevangenis vermoord. Catharina regeerde daarna onder den naam van Catharina II tot 1796.

Paul I, de zoon van Catharina, regeerde van 1796 tot 1802 en werd op bevel van zijn zoon in zijn bed vermoord.

Behalve Alexander had Paul I nog drie kinderen: Constantijn, Nicolaas en Anna Paulowna, die met den koning Willem huwde. Constantijn die vrijheidsgezind was, werd daarom van den troon gestooten. Nicolas regeerde onder den naam van Nicolaas I tot hij in 1855 vergiftigd werd.

De zoon van Nicolaas, Alexander genaamd, was vrijheidsgezind en schafte de lijfeigenschap af. Hij werd in 1881 door eene bom gedood.

Zijn zoon, Alexander, regeerde van 1881 tot 1894, diens zoon is de tegenwoordigen czar Nicolaas II.

De kosten van den Oorlog.

Een medewerker van de « Westminster Gazette » schrijft over de « oorlogs-millioenen ». Hij brengt in herinnering dat Japan binnen- en buitenlandsche leeningen gesloten heeft ten bedrage van 138 millioen pond sterling, langs anderen weg nog 30 millioen p. st. beschikbaar krijgende. De reate van de 3,300,000,000 franken zal Japan's hulpbronnen op een zware proef stellen. Japan heeft zonder moeite op de groote wereldmarkten al het geld gekregen, dat het noodig had, en nog onlangs verzekerde een der meest gezaghebbende personen op financieel gebied, dat het in Amerika en Europa nog best een beroep kon doen op de geldmarkt; maar hij scheen van oordeel dat, zelfs als Rusland de oorlogskosten van Japan terugbetaalde, hatstgenoemd land nog geld zou moeten leenen om zijne politiek te kunnen voortzetten.

De oorlogskosten van Japan gedurende de eerste zes maanden bedroegen volgens ambtelijke opgaaf 20 millioen p. st. De oorlog heeft op eene week na negentien maanden geduurd. Hadden de uitgaven de 40 millioen pond 'jaars niet overschreden, dan zou Japan thans 64,333,333 p. st. uitgegeven hebben. Maar de uitgaven zijn sterk opgedreven, zoodat Tokahasji verklaarde, dat ze ten slotte 200,000 p. st. beliepen, dat wil zeggen 1,400,000 p. st. per week of 73 millioen p. st. 's jaars, bijna het dubbele van de raming in de eerste zes maanden van den oorlog.

Graaf Okoema deelde in October 1904 aan de bankiers te Tokio mede, dat naar zijn meening, een oorlog van twee jaren Japan tusschen de 120 en 130 millioen p. st. zou kosten, en met inbegrip van de uitgaven na de eigenlijke krijgsverrichtingen nog noodig, zou het bedrag wel 4 milliard fr. zijn. Japan zal ook wel gerekend hebben op een vergoeding van 165,000,000 p. st. (fr. 4,125,000,000) aan oorlogskosten, hoewel het bedrag niet officieel bekend gemaakt is.

Met deze enorme uitgave heeft het land stoffelijke voordeelen behaald: schepen, die op eene waarde van verscheidene millioen pouden geschat worden, krijgsvoorraad en material, het (halve) eiland Sakhalin benevens andere voordeelen, die niet gemakkelijk in geld te schatten zijn, zoodat zijn uitgaven wel verminderd moeten worden, maar zij blijven intusschen nog zeer hoog. Roem heeft Japan genoeg behaald; daar tegenover zijn tienduizenden menschenlevens opgeofferd.

Wat de oorlog Rusland gekost heeft, is niet goed na te gaan, hoewel de raming over het eerste jaar openbaar gemaakt is. De Russische minister van financien begrootte voor dien tijd de uitgaven op ongeveer 6½ millioen p. st., dus iets meer dan 5,000,000 p. st. maandelijks. Aangenomen, dat dit bedrag niet overschreden is, zouden Rusland's uitgaven over negentien maanden meer dan 100 millioen p. st. beloopen (tegen 165 millioen p. st. voor Japan).

Rusland heeft echter geen winst te stellen tegenover dit verlies. De zaak kalm beschouwende, geraakt men tot deze slotsom: dat Japan zijn geld kwistig gebruikt heeft om tot elken prijs overwinningen te behalen. Het heeft inderdaad overwinningen behaald, doch tot een ontzettend hoogen prijs aan menschenlevens en geld. Rusland heeft door twee buitenlandsche leeningen 57 millioen p. st., door binnenlandsche 50 millioen p. st.; te samen 107 millioen p. st. geleend. Gedurende de eerste zes maanden heeft het den oorlog gevoerd met de beschikbare fondsen van de schatkist, om en bij de 20 millioen p. st. bedragende met nog omstreeks ½ millioen p. st. door verschillende bezuinigheden vrijgekomen. Later kwam het geleende geld en een goed financieel beheer deed het overige. De verwachting dat Rusland het onderspit zou delven omdat zijne hulpbronnen te sterk aangesproken zouden worden, is niet vervuld.

In het algemeen is er nog niet veel gezegd over de uitgaven, na en tengevolge van den oorlog vereischt, en die geen van beide partijen kan vermijden. Hoe belangrijk dit punt is, blijkt bijvoorbeeld hieruit, dat na den oorlog tegen China, Japan's buitengewone uitgaven gedurende de eerstvolgende vijf of zelfs tien jaren. Voor Rusland moeten ze in elk geval buitengewoon hoog zijn, want Rusland moet zich voorzien van eene splinternieuwe vloot en al de verwoestingen herstellen, die een oorlog van anderhalf jaar, met groote opoffering van menschenlevens gevoerd, aangericht heeft. Japan, van zijnen kant, heeft millioenen besteed alleen reeds om zich toe te rusten tot den oorlog, terwijl Rusland nooit aan de mogelijkheid van een aanval schijnt geloofd te hebben.

Houd u met den Schijn niet bezig.

Eenige broeders brachten op zekeren dag een bezoek aan den abt Joseph van het naburig klooster.

Toen zij aankwamen was de abt bezig met werken in den hof, en had voor die omstandigheid kleederen aangetrokken, in overeenstemming met het werk dat hij verrichtte. Daarna ging hij met zijne bezoekers naar de kerk, en trok voor die gelegenheid zijn beste gewaad aan; hierna ging de overste met de verschillige broeders aan tafel en was nu wederom eenvoudig en gering gekleed.

Onder de gesprekken die zij met elkander bij het noenmaal hielden, zegde een van de jongste der broeders: « heden, achtbare vader, hebben wij u op drie verschillige wijzen gekleed gezien: eene eerste maal oprecht arm en gering, dan in alle schoonheid en pracht en nu weder eenvoudig en net. »

De abt antwoordde: « was ik in mijn slechte kleederen slechter, of in mijne betere beter, dan dat ik nu ben in mijne eenvoudige en gewone kleederdracht? wal is er inmers aan de kleeding gelegen, de rok kan toch den man niet veranderen. Waarvoor wij meest te zorgen hebben dat is van altijd dezelfde te blijven het is gelijk welk kleed wij dragen. Weest zuiver van hert, rechtzinnig in uwe handelwijze en doet alles wat gij verricht met eene goede mening en houdt u met den uitwendigen schijn weinig of niet bekommerd. »

Van de H. Maagd en den Duivel.

De H. Pastoor van Ars was eens bezig met den duivel uit eenen bezetene te drijven:

De duivel riep tot den H. Priester: « Gij zijt een dief! »

Hoe ben ik een dief, zegde hem de pastoor; ik heb niet veel, en hetgeen ik heb geef ik aan den arme.

Ja, maar, antwoordde de helsche geest, zoo versta ik het niet: gij zijt een zielendief: gij hebt er mij al ten minste zestig duizend ontstolen door de biecht te hooren.

Ah! konde ik u maar in mijne netten krijgen. Ik zoude daarin wel lukken, indien gij de H. Maagd Maria zooveel niet bemindet.

Gij ziet, beste lezers, de duivel zelve heeft de macht van Maria erkend. Eert dan goed die beste Moeder alle dagen van uw leven, en de hemel is voor u.

Stads- & Provincienieuws.

De *Postrijder* van heden bestaat uit **twee volle bladen**.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 19 OCTOBER.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld: 290 koeien en kalveren, 203 vette varkens en 1411 magere varkens, schapen, 0.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. HUYDTS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

M. DESMAISIERES,

onze achtbare volksvertegenwoordiger, zal **Donderdag 19e October** aanstaande, dag der foor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, Koffiehuis *Allée Verte*, Kielenstraat te Tongeren, van 10 ure tot 1, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

Herziening der kiezerslijsten.

De kiezerslijst voor 1906-1907 is ter beschikking der katholieke kiezers in het lokaal van den Volksbond St-Maternus (Hondstraat). Al de katholieken zijn dringend verzocht dezelve te komen raadplegen, 's maandags, 's dinsdags, 's donderdags, van 9 tot 12 ure 's morgens, en 's zondags van 4 1/2 tot 6 u. 's namiddags, zich te verzeeren of hun naam ingeschreven is met het getal stemmen waarop zij recht meenen te hebben en desnoods de vergissingen vast te stellen.

Hunne reclamatiën worden ontvangen tot 31 October en zullen dan aan het gemeentebestuur overhandigd worden.

Bericht. — Te gelegenheid van de FOOR VAN LUIK zal de volgende nachttrein ingerichtwordon op zondagen 1, 8, 15, 22 en 29 October, tusschen Luik-Jonfosse en Hasselt:

Liége Jonfosse	D.	11,58
» Palais		12,3
» Vivegnies		12,10
Herstal		12,16
Milmort		12,28
Liers		12,35
Villers Jup.		12,42
Glons		12,52
Nederheim		12,58
Tongeres		1,8
Hoesselt		1,19
Bilsen		1,24
Beverst		1,31
Diepenbeek		1,38
Hasselt	A.	1,47

Te rekenen van Herstal zal deze trein enkel reizigers opnemen voorzien van terugkaarten of abonnementen.

Lanaeken. — In het St-Annagesticht alhier bestaat eene heelkundige cliniek waar de zieken verzorgd worden door de Eerw. Kleine Zusters van den H. Joseph. De drie doctoors specialisten ontvangen in consultatie alle maandagen van 4 tot 6 uren en alle vrijdagen van 12 tot 6 uren.

De operaties worden gedaan zonder pijn voor den zieke en zonder hem in slaap te doen, en dat door een gansch nieuw middel dat geheel zonder gevaar is.

Schrijven voor doctorszaken aan doctor Lejeune; voor bestuurzaken aan den Aalmoezenier van het gesticht, Lanaeken.

Tandarts. — *M. Louis HIRSCH*, heelmeester- werktuigkundige- tandarts, 5 Gymnasestraat, VERVIERS. Raadplegingen te **Tongeren.** Hotel van den Helm, **'s donderdags,** van 10 tot 3 ure.

Beveelt zich bijzonder aan voor het plaatsen van *kunstgebitten*.

Examens.

M. Armand Vroonen van Tongeren komt de eerste proef van het examen der Candidatuur in Wijsbegeerte en Letteren af te leggen.

M. Jules Frère van Tongeren komt het examen der Candidatuur in de Rechten af te leggen.

M. Léon Hauben van Bilsen komt de tweede proef van het examen van het Doctoraat in de Rechten af te leggen.

Sterfgevallen.

Het is ten midden van eene talrijke en bedroefde menigte, dat dinsdag om 11 ure, in O. L. V. kerk, de plechtige lijkdienst plaats gehad heeft van Dame JEAN SCHILDERMANS, geboren ISABELLA HUSSON, zaterdag godvruchtig in onze stad in den Heer ontslapen, in den ouderdom van 62 jaran, na eene korte ziekte, bediend met de laatste Heilige Sacramenten.

Zij was godvruchtig, medelijdend voor de armen, van eene grenzelooze zelfopoffering jegens de haren. Ook genoot zij de diepe achting van al degenen die haar kenden.

De diepbetreurde afgestorvene was een voorbeeldig Lid der Derde Orde. Zij sterft op den dag van den grooten afaat van den Heiligen Rozenkrans, hetgeen ons ten rechte toelaat te hopen dat zij reeds op dit oogenblik de eeuwigdurende belooning geniet, welke de Almachtige voorbehoudt aan degenen die Hem op deze aarde trouw gediend hebben.

Het nieuws van haar afsterven heeft te Tongeren en in de omstreken een zeer pijnlijken indruk teweeg gebracht.

In de droevige omstandigheden welke zij doorleeft, bieden wij aan de achtbare, zoo diep beproefde familie, de uitdrukking onzer gevoelens van christene en innige deelneming in den wreeden rouw dien zij komt te ondergaan.

— † —

Wij hebben met diepe gevoelens van innige droefheid het afsterven vernomen van Mevrouw MARIA-JOSEPHINA-EMMA DEVIS, weduwe van den Heer ALFONS HUYGEN, geboren te Brussel den 13 December 1851 en godvruchtig overleden te Hoesselt, den 3 October 1905, na eene lange en pijnlijke ziekte, bediend met de laatste Heilige Sacramenten.

De waardige afgestorvene, wier vroegtijdig overlijden eene eerbiedwaardige familie in den rouw dompelt, was, in de ruimste mate, begaafd met die schoone hoedanigheden die de voorbeeldige christene, de uitmuntentende moeder, de volmaakte vrouw kenmerken.

Goedhartig en medelijdend, kwam zij ruimschoots de noodlijdenden ter hulp. De christene en liefdadige werken verlieezen in haar eene harer milddadigste weldoensters.

Wij koesteren de zoete hoop dat de diepbetreurde afgestorvene reeds in het oord van het geluk zonder einde de eeuwigdurende belooning harer groote deugden en harer talrijke goede werken ontvangen heeft.

De plechtige lijkdienst, gevolgd van de ter aarde bestelling in den familie grafkelder, heeft gisteren vrijdag, in de parochiale kerk van Hoesselt plaats gehad, te midden van eene overgroote menigte bedroefde bloedverwanten, vrienden en kennissen, van overal samengestroomd, ten einde een laatste blijk van eerbied en droefheid te betuigen aan de nagedachtenis van de eerbiedwaardige afgestorvene.

STANHOPE

DE

Amerikaansche detective.

(20ste vervolg.)

XX.

De Lenzen bezaten eene bijzondere handigheid in het verschalken der policie. Zoodra zij zich op eene plaats niet meer veilig achten, veranderden zij van woning, daarbij ook elk spoor uitwisschend.

De ontmoeting van hun onverwachts opgedaagden zoon Frans met den detective Vernet maakte het noodzakelijk, den nauwelijks betrokken schuilhoek voor een anderen te verwisselen. Zoo verhuisden zij dan in nachtelijke stilte; Sibylle keerde nog eens terug, gedreven door de gedachte, het huis in brand te steken en zoo den policiespion uit den weg te ruimen, welke daad, zooals de lezer weet, verijdeld werd.

Het huisje, dat de dieven nu betrokken, lag in een fatsoenlijker wijk, waar arme, maar eerlijk arbeidende lieden woonden.

In overeenstemming met de omgeving beijverden Lenz en zijne vrouw zich, er nu wat beter uit te zien. Van Frans kon men dat niet zeggen. Hij zwierf den geheelen dag wie weet waar en kwam 's avonds dronken thuis.

— 't Bevalt mij niet, zei vrouw Lenz op eenen avond tot haar man; die jongen is te onvoorzichtig en drinkt te veel.

— Dat is zoo! Maar ge behoeft u niet ongerust te maken. Die jongen heeft meer in zijn kop dan gij en ik samen. Hij zou mij kunnen helpen, als ik mijn zaakje weer kon drijven; maar daarop is geen kijk.

Terwijl hij sprak, werd er buiten gefloten.

— Daar hebt ge 'm, zei de vrouw; hij schijnt goed in zijn humeur.

Zij haastte zich de deur te openen, en Frans kwam binnen.

— Hij is weer dronken! mompelde de oude man.

Frans ging zitten en bestelde eten; de oude vrouw gehoorzaamde dadelijk, en weldra vertoonde het drietal een tafereel van vreedzaam familieleven.

Plotseling stak Sibylle waarschuwend haren vinger op.

— Stil! daar komt iemand, zegde ze.

Even daarna verscheen op den drempel een vrouwelijke gestalte. Zij sloeg de voile op, die haar gelaat bedekte. Het was Lea.

Frans slaakte een geluid, dat verrassing en verwondering beide kon beduiden.

— Zie, daar is ons lief dochtertje! riep nu Sibylle, met gehuichelde blijdschap, en maakte een gebaar om Lea te omhelzen. Doch deze ontstrok zich aan de toegedachte liefkozing. Vragend zag zij naar Frans.

— Ge behoeft u voor hem niet te geneeren, kind, zegde Lenz; het is uw broer Frans.

— Ja, uw broer Frans, bevestigde Sibylle, die Lea's verbazing merkte. Ge waart nog te jong, toen ge weggingt om u hem te herinneren. Maar hij heeft u niet vergeten. Nietwaar, jongen? Gij weet nog wel van Lea?

Frans kwam naderbij, niet al te vast op de beenen.

— Ja... O!... kleine Lea... juist! Waar was die al dien tijd?

— Lea is een groote dame geworden, zegde Lenz. Een rijke dame heeft haar aangetrokken en toen heeft zij een nog rijkeren heer gehuwd. Wees dus wat netjes jegens uwe zuster, Frans!

Frans bromde, dat hij die vaderlijke vermaning niet noodig had; toen zegde hij, op ruw vriendelijke manier:

— Ge behoeft voor mij niet bang te wezen, Lea... ik merk wel, dat ik u niet erg beval... En met linksche beleefdheid een stoel bijschuivend: Ga zitten en vertel ons wat nieuws ge hebt.

Uitgeput zonk zij op den stoel neer en zegde na een pooze:

— Gij hebt zoo dikwijls geklaagd over mijn verlies, dat ik besloten ben naar huis terug te keeren. Voortaan blijf ik hier wonen.

— Al mijn geld hebt ge al, vervolgde Lea; mijn man is dood, mijn stiefdochtertje gerooft, ik zelf sta zonder middelen en zonder vrienden in de wereld. Daarom kom ik tot u, die beweert mijne ouders te zijn.

De « ouders » bleken volstrekt niet verblijd door het nieuws.

— Dat gaat niet, protesteerde Lenz; ge zijt nu weduwe — de weduwe van een millionnair en ge kunt aanspraak maken volgens de wet...

— De wet zal voor mij niets doen.

— Toch wel. Ze kunnen uw recht niet betwisten. Begrijpt ge dat niet?

— Er is nog een hoogere wet dan die, welke door menschen gemaakt is; antwoordde zij ernstig; wij hebben ons geweten en dat verbiedt mij aanspraak te maken op het vermogen van mijn overleden man. Slechts een ding zou er mij toe kunnen dwingen, het mij wettelijk toekomende op te eischen.

— En wat dan? vroegen zij beiden.

Lea zag hen scherp aan.

— Het terugvinden der kleine Daisy Burton.

Een oogenblik heerschte er zwijgen; toen zegde de oude Lenz met onverschilligheid:

— Hm! ja... wij hebben van die historie gehoord.

— Ja, ja, knikte Sibylle medelijdend. Die arme kleine! Hebt ge haar nog niet kunnen vinden?

Lea's schijnbare kalmte veranderde plots in hartstochtelijke heftigheid.

— Huichelaarster! barstte zij uit. Gij waart op den avond van het feest in mijn huis; gij hebt het kind gerooft! Zwijg! val mij niet in de reden. Ge dacht: als Daisy er niet meer was, zou ik de eenige erfgename van mijn man worden. Maar ik heb uwe berekeningen verijdeld. Ge dacht zeker niet, dat ik alle aanspraken op het vermogen zou prijsgeven. Doch bij God! ik zou bereid zijn, u elken penning te offeren, die mij volgens de wet toekomt, als ge het kind wildet uitleveren.

Sibylle hoorde verbaasd toe bij de laatste woorden. Al haar onverzadelijke begeerte fonkelde in de kattenoogen; zij vergat alle voorzichtigheid. Haar man beduidde haar met een krachtigen druk op haar arm, dat zij moest zwijgen; zelf sprak hij op honingzoeten toon tot Lea:

— Kindlief, ik begrijp u niet. Hoe zouden wij de verdwenen kleine kunnen vinden?

Lea verbleekte; een vreeselijke verdenking kwam bij haar op.

— Ge hebt — haar — toch niet gedood? riep zij ontzet.

— Hemel, wat spreekt gij voor onzin! zegde Sibylle de handen ineenslaande. Wij weten van niets; bijgevolg kunnen wij het kind ook niet vinden.

— Ik geloof er geen woord van, zegde Lea, maar zich tot kalmte dwingend, voegde zij er bij: Gij beweert dat ik uwe dochter ben. Nu goed, zorg dan nu voor mij. Maak van mij eene voddenraapster, wat ge wilt. Voortaan draag ik uw naam en ben niets meer dan het kind van arme lieden.

Deze onverbloemde verklaring maakte de ouden geheel van streek, alleen Frans stak haar de hand toe.

— Goed, sprak hij bewonderend. Als ge mijne zuster zijt! kan ik trotsch op u zijn: zoo niet, dan kan ik het slechts betreuren. Maar vrienden zullen we zijn. Blijf gerust hier, zoolang ge wilt, en als die oudjes een klein meisje verstopt hebben, krijgt ge het terug, begrepen? Ik ben wel pas uit het tuchthuis ontvlucht; maar heelemaal slecht ben ik nog niet. Vertrouw maar op mij, Lea!

De jonge vrouw zag hem uitvorschend aan.

— O, als ik u maar kon vertrouwen! mompelde zij. Als ge mij helpen wildet!

— Ik kan het, en ik wil het ook! antwoordde hij snel.

Hun blikken ontmoetten elkaar, en er sprak zooveel meelijden, zoovoel vriendelijkheid uit zijn oogen, dat Lea, in een plotseling vertrouwen, haar hand in de zijne legde.

— Wat beeft ge, kind! zegde Frans. Ge lijkt geweldig moede.

— Ik heb den geheelen weg geloopen.

— Werkelijk! Dan is het geen wonder. Maar nu buiten alle gekheid, wilt ge eerlijk bij ons blijven?

Zij knikte.

— Ja, of mijn ouders moesten mij weigeren.

De « ouders » hielden onderwijl een korte doch stormachtige beraadslaging in een hoek.

Daarna naderde Sibylle haar dochter.

— Kindlief, zegde ze huichelachtig teeder, als ge ons beter kent, zult ge niet meer zoo slecht over ons denken. Wij zijn arme lieden en kunnen u maar weinig geven, maar wij zullen goed voor u zijn en ons best doen.

Lea hoorde nauwelijks wat ze zegde. Na al de inspanning en opwinding deed de reactie zich gelden — zij kon niet meer over eind blijven.

— Arm zusterke! zegde Frans meelijdend. Ge moet rust hebben. Ga nu slapen; morgen spreken we verder.

Gehoorzaam als een kind liet Lea zich door haar moeder naar een hovenkamerke brengen, doch toen het morgend werd, kon zij niet van haar bed opstaan en weken lang was zij aan al haar strijd ontrukt.

Toen Sibylle Lea naar bed had gebracht vond zij haar man nog aan de tafel zitten; Frans lag al op een sofa te snurken.

— Die skaapt zijn roes uit! dacht de vrouw en nog wel een uur lang zaten ze beiden allerlei plannen uit te broeden om het geld van Lea in handen te krijgen.

Toen ze het eens geworden waren, stond Sibylle op.

— Ik zou wel willen weten, of die jongen werkelijk slaapt!

Als een kat sloop zij naar de sofa en boog zich over Frans; doch deze richtte zich zoo snel op, dat hij haar bijna omver geduwd had. Tegelijk haalde hij een revolver uit den zak.

— Wat moet dat? riep hij. Spioneeren? Denk er aan, dat ik in de gevangenis geleerd heb, met wakende zinnen te slapen. En sedert ik uit het hok ontvlucht ben, draag ik altijd een revolver bij mij. Dank den hemel, dat ik u dadelijk herkende.

Hij ging op een punt van de tafel zitten.

— Ziezoo, sprak hij, nu is mijn hoofd weer geheel helder. Vertel mij nu eens wat van Lea. Wie is dat meisje eigenlijk.

De oude lieden zagen elkaar angstig aan en antwoordden niet.

— En wat is dat met het gestolen kind? vervolgde Frans. Hebt gij die kleine of hebt gij ze niet?

Hij speelde gevaarlijk met den revolver, den loop bij toeval op vader Lens gericht, die op zijn stoel begon heen en weer te draaien.

Sibylle schoof den arm met het wapen krachtig opzij.

— Geen gekheid! jongen, dat meisje schijnt u in het hoofd geslagen. Ge zijt machtig en nieuwsgierig.

Frans haalde onverschillig de schouders op en zegde:

— In het hoofd geslagen? Neen, zoo erg is het niet. Ik zal u echter wat zeggen, als ge wilt dat ik bij u blijf en aan alles meedoe, moet ge klaren wijn schenken. Ik wil weten wat er aan de hand is. Dus vooruit: wie is die Lea en waarom noemt zij zich uwe dochter? En hebt gij het kind? Als gij mij dat niet zegt, verroer ik geen lid.

— Ge hebt veel praat! bromde Lenz. Ge zult wel een toontje lager zingen, als ge hoort welke plannen uw moeder met u heeft.

— Bah! die jongen is het niet waard! riep Sibylle boos. Ik had niet gedacht, Frans, dat ge om dat schepsel tegen mij zoudt zijn en ik wil toch enkel uw goed. Ge kunt schatrijk worden als ge mij laat begaan. En vertrouwelijk dicht bij hem komende, listig met de oogen knippende, vroeg zij: Hoe bevalt u die Lea, zeg?

— Hoe ze mij bevalt? bromde Frans. Wat heeft dat er mee te maken? Beantwoord eerst mijne vragen.

— Hoor eens jongen, ge zijt veel te driftig. Ge laat een mensch nooit behoorlijk uitspreken. Luister: als het eens uitkwam, dat het meisje eene rijke erfenis kreeg, wat zoudt ge dan doen om haar geld machtig te worden?

— Alles! luidde het antwoord van den waardigen zoon. Ik schrik voor niets terug.

— Hoor nu dien jongen, grinnikte Sibylle, verrukt over deze manier van spreken. Maar dat ding — zij wees op den revolver waarmee Frans een veelbeteekenende beweging gemaakt had — hebben we niet noodig. Zij moet in leven blijven, want ge moet haar trouwen.

— Trouwen!?

Verbluft zag Frans zijn moeder aan; toen liet hij zich langzaam van de tafel glijden en begon

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. **Docteur Sonval**, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liége, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.